

L'art de collectzionar

2010 02
El món de les col·leccions privades

Felip Massot

El col·leccionista Felip Massot (Belianes, 1951) és allò que es diu un *self made man* en els negocis, en la vida i en l'art.

Nascut en l'àmbit rural, la seva inquietud el portà a instal·lar-se a Barcelona, on prosperà i es transformà en un promotor immobiliari destacat. A partir del 1983, any en què decidí comprar un quadre per a decorar casa seva, desvetllà una curiositat pel fet artístic que l'ha portat a constituir una col·lecció tant eclèctica com independent.

I és que Massot és el típic col·leccionista que actua seguint la seva intuïció i el seu gust.

L'art de collectzionar. Amb el pas dels anys, el col·leccionisme ha anat canviant, però no la vocació col·leccionista, que respon a una aventura intel·lectual i a una experiència estètica. Hi ha una idea errònia d'aquesta pràctica, perquè el col·leccionista, més que pensar en la inversió o en la possessió, actua mogut per la sensibilitat, per la cultura i per la intuïció, que el fan atresorar unes obres amb l'objectiu de gaudir-les i compartir-les. Per això amb el cicle "L'art de collectzionar" volem retre homenatge a aquells que Balzac va definir com "els homes més apassionats que hi ha en el món".

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAI
AO
BARCELONA

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Daniel
Giralt-Miracle
Critic
i historiador
de l'art
>

Fotografia: Núria Ester

La Fundació Vila Casas ha confiat la direcció i conducció del cicle "L'art de col·leccionar" que se celebra a l'espai AØ de Can Framis a Daniel Giralt-Miracle.

**Felip Massot,
que s'autodefineix com un
home inquiet,
curiós i
neguitós, ha
tingut temps per
configurar una
col·lecció
peculiar, feta a
la mida dels seus
gustos.**

Felip Massot no és una persona especialment coneguda dins del món de l'art, ho és molt més en el món dels negocis, on sense cap mena de dubte, ha triomfat.

Va néixer a Belianes, un petit poble de l'Art Urgell, on la família tenia un molí d'oli. Per circumstàncies diverses, als 15 anys Massot va haver de marxar a Andorra, després va anar a Alemanya i finalment, als 16 anys, va tornar a Belianes i va portar l'empresa familiar durant un parell d'anys, fins que als 18 anys decidí instal·lar-se a Barcelona, on compaginà la feina amb els estudis. Acabà el batxillerat i va fer uns cursos a la Facultat de Dret, que, com ell mateix diu, li han estat fonamentals en la seva vida professional. Als 25 anys decidí emancipar-se i muntar els seus propis negocis, el més important dels quals és Vèrtix, empresa que fundà el 1972 i que està considerat un dels grups immobiliars més importants de l'Estat espanyol.

No obstant això, Felip Massot, que s'autodefineix com un home inquiet, curiós i neguitós, ha tingut temps per configurar una col·lecció peculiar, feta a la mida dels seus gustos.

L'entrevista

per Daniel Giralt-Miracle

Tu que et defineixes com a home de negocis, com entres en el món de l'art?

El 1983, quan estàvem muntant una casa nova a Barcelona, vaig pensar que havia arribat el moment de no decorar-la amb làmines, sinó de fer-ho amb obres d'art. Tot va venir una mica per atzar.

Un dia, passejant per Sarrià, vaig entrar en una galeria i vaig descobrir un Brull (*Sardana*, 1902) que em va atreure immediatament. Vaig preguntar-ne el cost, vaig estar reflexionant sobre el que em demanava el galerista i el valor que jo atorgava al quadre fins que vaig aconseguir-lo pel que intuïtivament jo creia que era un preu ajustat. En aquell procés vaig aprendre molt; vaig aprendre a tenir cautela davant les ofertes i que el preu no sempre es correspon al valor del mercat.

Així, la teva col·lecció comença només fa 27 anys, però Déu n'hi do les obres que has aplegat! Amb quin criteri compres? Per inversió o per sentiment?

Mai per inversió, encara que tinc molt en compte els diners que costa cada obra, i que no en compraré cap -tot i que en tingui les possibilitats- si trobo que el preu que se'm demana és desorbitat. Però bàsicament compro per sentiment. Quan veig una obra que m'agrada, es

Mai he comprat per inversió (...) i no compraré cap obra si trobo que el preu és desorbitat...

...i
submergint-te
en aquest món

aprengs a
escollir.

Manolo
Hugué o
Casagemas,
(...) són els
meus preferits.

És a ells dos
que he dedicat
més temps.

produïx una atracció que desvetlla en mi passió, il·lusió, complaença... i són tots aquests factors emocionals els que em fan decidir a comprar-la.

I la cultura, quin paper hi té?

En el meu cas no és un factor que em porti a l'art; és a l'inrevés: l'art em porta a comprar llibres sobre un artista determinat, a informar-me sobre la seva vida, la seva trajectòria, a visitar galeries i museus... i submergint-te en aquest món aprengs a escollir.

Et consideres un col·leccionista especialista o un col·leccionista generalista?

Sens dubte, sóc un generalista, fonamentalment de l'art català. De tota manera, vull deixar clar que jo no em considero un col·leccionista, són els altres els que em defineixen així i no puc evitar una certa satisfacció quan ho sento, però també he de dir que em sorprèn que la gent em doni aquest crèdit que, honestament, jo no crec que em mereixi. És més senzill: compro els quadres que m'agraden per gaudir-ne, sense pensar si són de famosos, si es cotitzen més o menys o si amb el temps es revaloraran.

És interessant saber que penses això, perquè quan tu decideixes comprar art i fer una col·lecció no ho fas aleatoriament, ens acabes de dir que et vas inclinar per l'art català. Per què vas triar aquesta opció?

Perquè quan comences a endinsar-te en aquest terreny, t'adones que és immens, que hi ha molta literatura sobre artistes francesos, anglesos, alemanys, americans... tanta, que considero que és molt difícil arribar a tot. És per aquest motiu que vaig decidir circumscriure'm en un espai. I quin espai millor que el meu per a fer-ho? El meu espai és el meu país. No obstant això, m'agrada anar a París per veure Monet, a Londres per veure Turner, a Itàlia pels renaixentistes...

I per quins artistes t'inclines? Quins són els que més t'atrauen?

...jo no em
considero un
col·leccionista,
són els altres els
que em defineixen
així...

...tinc totes les
obres a casa o al
despatx (...)
M'agrada sentir-les
a prop, veure-les,
gaudir-ne...

la cultura la va portar a Barcelona i a estudiar fins a llicenciar-se en Història de l'Art.

Això depèn. Quan vaig començar a comprar obres d'art, em sentia atret per la pintura de Brull, Miralles, Cusachs, Mas i Fontdevila... artistes que ara ja no estan en les meves preferències, potser perquè he après a apreciar l'obra d'un Nonell que, d'entrada, se'm feia molt feixuc, o de Manolo Hugué o de Casagemas, que han esdevingut la meva debilitat.

Sí, he vist que tens peces de Manolo i de Casagemas, molt bones i que les tens molt a prop.

És que aquests dos, ara com ara, són els meus preferits. És a ells dos que he dedicat més temps, llegint estudis sobre la seva obra, visitant museus i col·leccions.

També he observat que tens molta obra de coetanis de Casagemas. És aquest un moment que t'atrau especialment?

Sí. Potser perquè un dels meus escriptors de capçalera és Josep Pla, els homenots del qual rellegeixo constantment, en especial *Vida de Manolo*, perquè explica una època i una generació que em sedueixen: el París del 1900, Casas, Casagemas, Nonell, Opisso, Picasso, Sunyer, Pichot...

I de tots ells tens obres, unes obres que veig que vius molt. Les tens totes a casa o en guardes en magatzems o caixes de seguretat?

No, les tinc totes a casa o al despatx o en una casa que tenim a l'Empordà. M'agrada sentir-les a prop, veure-les, gaudir-ne, potser per això, ara que ja gairebé no em queden parets, he hagut de parar una mica de comprar-ne. Estic esperant a jubilar-me per comprar un altre pis i tenir espai per poder ampliar la col·lecció!

Generalment parles en plural, quin paper té la teva dona en aquesta col·lecció?

Molt important, amb la Lupe ens complementem. Tot allò que jo he fet intuïtivament i per experiència ella ho ha fet acadèmicament. Encara que també ve del món rural, el seu interès per

I on vas o on aneu a buscar les obres d'art? A galeries, a subhastes, a altres col·lecciónistes?

Bàsicament compro als galeristes de Barcelona, tot i que també vaig a fires i en alguna ocasió a subhastes, però sempre acabes tractant amb aquells galeristes que t'inspiren més confiança, quant a la qualitat de les obres que t'ofereixen i a la seriositat dels seus tractes.

I amb els artistes, tens algun tipus de relació?

No, ara com ara no hi tinc cap relació. Si tingüés temps segur que ho faria, que aniria als seus estudis, xerraria amb ells, en remenaria l'obra, perquè m'agrada molt aquest contacte, però la meva feina actual demana molta dedicació i m'ho impedeix.

Tu que et passes la vida comprant i venent, fas el mateix amb les obres d'art?

No, mai. No m'he venut mai res, ni que m'hagi equivocat. Sempre sumo, evidentment, no amb els pisos, les cases i els solars, però sí amb les obres d'art. Penso que si no m'agrada la puc penjar en un lloc secundari o guardar-la en un armari, però el que no puc fer és desprendre'm d'allò que en un moment o altre he incorporat a la meva vida.

I d'aquestes coses que has incorporat a la teva vida, amb quina et quedes?

Sens dubte, amb els Casagemas, són unes obres que em posen els pèls de punta. Per mi l'art t'ha de captivar, si no és així, malament! De fet he comprat quadres que no m'atreien ni em captivaven pensant que eren bonics, que m'agradaven i que havia de tenir-los, i tot i que segueixo provant-t'ho, encara no han aconseguit atreure'm, i ja em sap greu, ja! Per això dic

...No m'he venut mai res, ni que m'hagi equivocat.(...)el que no puc fer és desprendre'm d'allò que en un moment o altre he incorporat a la meva vida.

que l'art és una qüestió de sentiments: o els tens o no els tens.

Queda clar que ets un devot de Casagemas, també m'has dit que sents passió per Manolo...

Perquè té una vida apassionant: com s'instal·la a París, la capacitat que té de relacionar-se amb la gent, el seu pas per Ceret, etc.

I tant! Quins altres artistes formen part d'aquest cercle de predilectes?

A banda dels coetanis de Casagemas, també m'agrada molt Anglada-Camarasa. El llibre que li van dedicar Francesc Fontbona i Francesc Miralles el 1981 me l'he estudiat de dalt a baix i vaig tenir la sort de poder comprar-ne un oli *Vella gitana amb nen* (c. 1910) que, tot i que el galerista em va dir que no agradava a la gent, a mi m'emociona. Quan el vaig veure per primera vegada se'm van posar els pèls de punta i no vaig poder resistir-me a comprar-lo i encara avui ocupa un lloc central a casa meva. Un altre artista que respecto molt és Gimeno, perquè quan l'encerta... té molta força! I un altre que m'agrada és Sunyer, de qui tinc diverses peces, però una que em té el cor robat especialment. Es tracta d'*Al·legoria* (1927) que és considerada una variant de la famosa *Pastoral*.

I què me'n dius dels artistes contemporanis? Hem estat parlant molt dels artistes de començaments del segle XX, però veig que en la teva col·lecció també tens grans noms de finals del segle XX, com Tàpies, Chillida, Feito o el mateix Barceló.

Sí, acabes d'esmentar uns autors dels quals tinc peces que realment trobo contundents. El Tàpies *Record de la BBC* (1978) és considerat molt bo per la crítica, el Barceló *El meló i les barques* (1984) és característic de la seva manera de fer i agrada a tothom i el Feito *s/t Núm. 420* (1963) és una peça cabdal d'aquest artista d'El Paso. No obstant això, he de dir que en general els artistes contemporanis m'agraden i m'interessen, però no em captiven.

Per acabar, tens previst algun futur per a la teva col·lecció? Penses dipositar-la en algun museu o crear alguna fundació...?

Francament, no he pensat res, entre altres coses perquè tot i que admiro l'actuació de col·lecciónistes com Josep Sala, que va donar la seva col·lecció al Museu de Montserrat, o Vila Casas, que ha fet una Fundació important, jo tinc 4 fills i potser m'agradaria que ells també en gaudissin.

la col·lecció

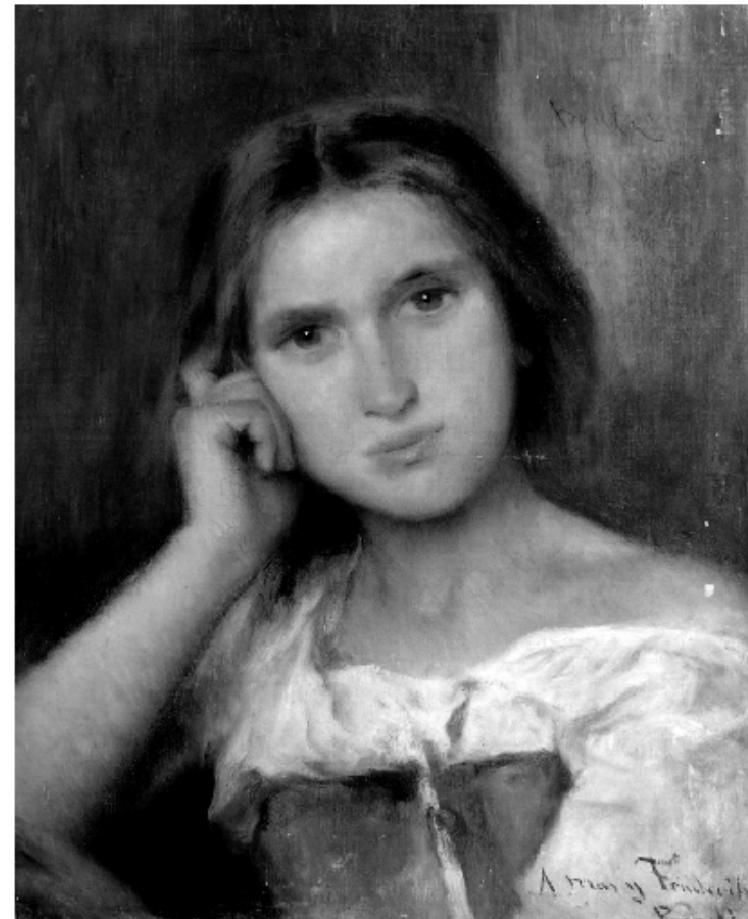
La col·lecció de Felip Massot supera el centenar d'obres i la majoria són del segle XX.

No obstant això, podem distingir-ne dos grans blocs: la part que fa referència als pintors catalans més reconeguts de començaments del segle XX (Hermen Anglada-Camarasa, Joan Brull, Joan Cardona, Carles Casagomas, Ramon Casas, Francesc Gimeno, Pau Gargallo, Xavier Gosé, Manolo Hugué, Arcadi Mas i Fontdevila, Eliseu Meifrén, Joaquim Mir, Isidre Nonell, Ricard Opisso, Joaquim Sunyer, Joaquim Torres García, etc.), que són els que especialment l'atreuen, no tant per raons de mercat com per afinitat estètica, i el segon bloc, que té com a figures cabdals Joan Miró, Salvador Dalí, Antoni Clavé i Emili Grau-Sala i que s'obre a l'art de la segona meitat del segle XX des de les diferents vessants de l'abstracció fins a les darreres manifestacions de la figuració, amb artistes com Antoni Tàpies, Modest Cuixart, Eduardo Chillida, Luis Feito, Guinovart, Joan Hernández Pijuan o Miquel Barceló.

Amb tot, aquesta exposició presenta una selecció de peces de la col·lecció Massot que hem articulat a través de sis capítols que volen explicar els orígens i l'evolució de la col·lecció, enfatitzant aquells aspectes o obres que més satisfan Felip Massot.

- Els orígens de la col·lecció
- El preferit: Manolo Hugué
- La passió: Carles Casagomas
- Els coetanis de Casagomas
- Peces predilectes
- Els contemporanis

Daniel Giralt-Miracle
Comissari de l'exposició

Joan Brull
Somniadora

El preferit: Manolo Hugué

Manolo Hugué
Dues catalanes
assegudes
c. 1917

La passió: Carles Casagemas

C. Casagemas
Manola
c. 1901

C. Casagemas
Escena de carrer
c. 1898

Els coetanis de Casagemas

Ramon Casas
Escena de circ
c. 1899

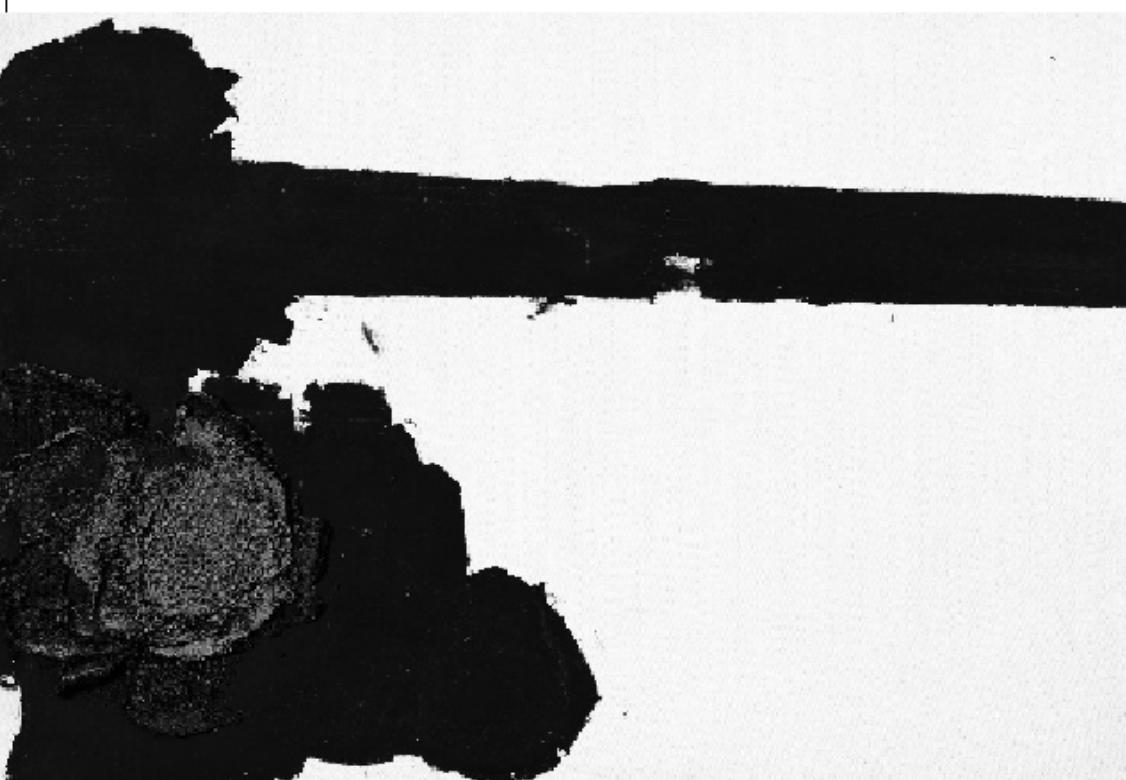
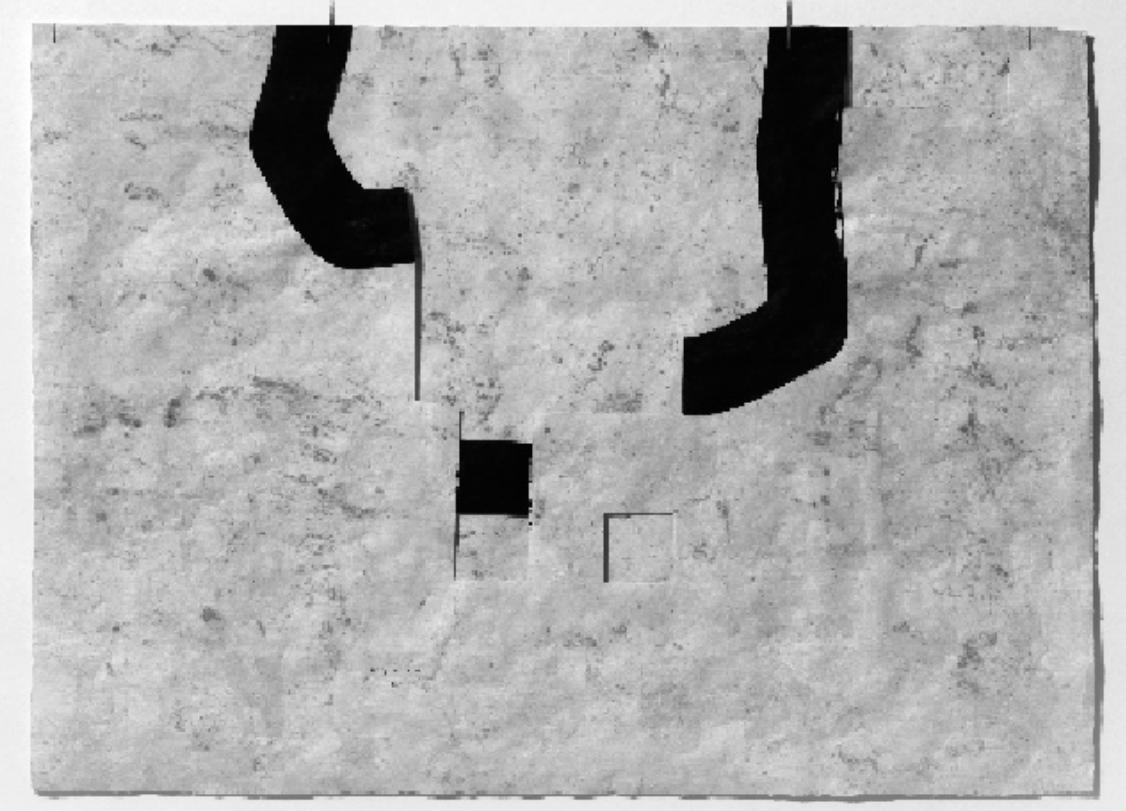
Francesc
Gimeno
Primeres lletres
(Lliçó)
1895

Jaume Mercadé
Paisatge
1952

Isidre Nonell
Gitano
1902

Els contemporanis

Eduardo Chillida
Gravitación
1989

Luis Feito
s/t, Núm. 420
1963

Oficines
Carrer Ausiàs Marc, 20, pral.
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 80
fundacio@fundaciovilacasas.com
www.fundaciovilacasas.com

Espai Volart / Volart 2
Carrer Ausiàs Marc, 22
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 85
espaivolart@fundaciovilacasas.com

Can Framis
Carrer Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
Tel. 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

Can Mario
Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
Tel. 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

Palau Solterra
Carrer de l'Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
Tel. 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com

Exposició **L'art de col·leccionar**

Felip Massot

Espai AØ de Can Framis
Del 17 de maig al 3 de juliol de 2010
de dimarts a dissabte d'11.00 h a 18.00 h

ISSN xxxx-xxxx
Dipòsit Legal: X-xxxxxx>xxxx

Disseny gràfic:
www.anacapes.com

L'art -02

de colecció

El món de les col·leccions privades

El arte de coleccionar. Con el paso de los años, el coleccionismo ha ido cambiando, pero no la vocación del coleccionista, que responde a una aventura intelectual y a una experiencia estética. Hay una idea errónea de esta práctica, porque el coleccionista, más que pensar en la inversión o en la posesión, actúa movido por la sensibilidad, por la cultura y por la intuición, que hacen atractivas las obras con el objetivo de disfrutarlas y compartir las. Por ello con el ciclo "L'art de colecció" queremos rendir homenaje a aquellos que Balzac definió como "los hombres más apasionados que hay en el mundo".

El coleccionista Felip Massot (Belianes, 1951) es aquél de quien se dice ser un *self made man*, en los negocios, en la vida y en el arte. Nacido en el ámbito rural, su inquietud le llevó a instalarse en Barcelona, donde prosperó y se transformó en un promotor inmobiliario destacado. A partir de 1983, año en que decidió comprar un cuadro para decorar su casa, despertó una curiosidad hacia el arte que le ha llevado a constituir una colección tan ecléctica como independiente. Y es que Massot es el típico coleccionista que actúa siguiendo su intuición y su gusto.

Felip Massot no es una persona especialmente conocida en el mundo del arte, lo es mucho más en el mundo de los negocios, donde sin duda, ha triunfado. Nació en Belianes, un pequeño pueblo del Alt Urgell, donde su familia tenía un molino de aceite. Por circunstancias diversas, a los 15 años Massot tuvo que irse a Andorra, después a Alemania y finalmente, a los 16, volvió a Belianes donde llevó la empresa familiar durante un par de años, hasta que a los 18 decidió instalarse en Barcelona y compaginó su trabajo con los estudios, acabó el bachillerato e hizo unos cursos en la Facultad de Derecho, que como él mismo dice, han sido fundamentales en su vida profesional.

A los 25 años decidió emanciparse y montar sus propios negocios, de los que el más importante es Vèrtix, empresa que fundó en 1972 y que está considerado como uno de los grupos inmobiliarios más importantes del estado español.

No obstante, Felip Massot, que se define como un hombre inquieto, curioso y nervioso, ha tenido tiempo para configurar una colección peculiar, hecha a la medida de sus gustos.

la entrevista

por Daniel Giralt-Miracle

Tú que te defines como hombre de negocios, ¿Cómo entras en el mundo del arte?

En 1983 cuando estábamos haciendo una casa nueva en Barcelona, pensé que había llegado el momento de no decorarla con láminas, sino de hacerlo con obras de arte. Todo llegó por azar. Un día paseando por Sarriá entré en una galería donde descubrí un Brull (*Sardana, 1902*) que me atrajo inmediatamente. Pregunté el coste, estuve reflexionando sobre lo que me pedía el galerista y el valor que yo le daba al cuadro hasta que lo conseguí por lo que intuitivamente creía que era un precio ajustado. En aquél proceso aprendí mucho, aprendí a tener cautela ante las ofertas y que el precio no siempre se corresponde con el valor del mercado.

Así, tú colección empieza sólo hace 27 años, pero "Déu n'hi do" las obras que has reunido ¿Con qué criterio compras? ¿Por inversión o por sentimiento?

Nunca por inversión, aunque tengo muy en cuenta lo que cuesta cada obra y que no comprare ninguna -aunque tenga posibilidades-, si creo que el precio que se me pide es desorbitado. Pero básicamente compro por sentimiento. Cuando veo una obra que me gusta se produce una atracción que desvela mi pasión, ilusión, satisfacción...y son todos estos factores emocionales los que me hacen decidir comprarla.

Y la cultura, ¿Qué papel juega?

En mi caso no es un factor que me lleve al arte, es al revés. El arte me lleva a comprar libros sobre un artista determinado, a informarme sobre su vida, su trayectoria, a visitar galerías y museos... y sumergiéndote en este mundo, aprendes a escoger.

¿Te consideras un coleccionista especialista o un coleccionista generalista?

Sin duda, soy un generalista, fundamen-

talmente del arte catalán. De todas formas, quiero dejar claro que yo no me considero un coleccionista, son los demás los que me definen así y no puedo evitar una cierta satisfacción cuando lo escucho pero también he de decir que me sorprende que la gente me de este crédito, que honestamente no creo que me merezca. Es más sencillo: compro los cuadros que me gustan para disfrutar, sin pensar si son de famosos, si se cotizan más o menos o si con el tiempo se revalorizarán.

Es interesante saber que piensas esto porque cuando decides comprar arte y hacer una colección no lo haces aleatoriamente, nos acabas de decir que te inclinaste por el arte catalán. ¿Por qué tomaste esta opción?

Porque cuando entras en este terreno te das cuenta que es inmenso, que hay mucha literatura sobre artistas franceses, ingleses, alemanes, americanos...tanta que considero que es muy difícil llegar a todo. Es por este motivo que decidí circunscribirme a un espacio. Y ¿Qué espacio mejor que el mío para hacerlo? Mi espacio es mi país. No obstante, me gusta ir a París para ver a Monet, a Londres para ver a Turner, a Italia para ver a los renacentistas...

¿Y por qué artistas te inclinas? ¿Cuáles son los que más te atraen?

Esto depende. Cuando empecé a comprar obras de arte, me sentía atraído por la pintura de Brull, Miralles, Cusachs, Mas i Fontdevila...artistas que ahora ya no están en mis preferencias, quizás porque he aprendido a apreciar la obra de un Nonell, que de entrada se me hacía muy pesado, o de Manolo Hugué o de Casagemas, que se han convertido en mi debilidad.

Sí, he visto que tienes piezas de Manolo y de Casagemas, muy buenas y que las tienes muy cerca.

Es que estos dos, hoy por hoy, son mis favoritos. Es a ellos dos a quienes he dedicado más tiempo, leyendo estudios sobre su obra, visitando museos y colecciones.

También he observado que tienes mucha obra de coetáneos de Casagemas. ¿Se trata de un momento que te atrae especialmente?

Sí, quizás porque uno de mis escritores preferidos es Josep Pla, los *homenats*, del que leo constantemente, en especial, *Vida de Manolo*, porque explica una época y una generación que me seducen: París de 1900, Casas, Casagemas, Nonell, Opisso, Picasso, Sunyer, Pichot...

Y de todos ellos tienes obras, unas obras que veo que vives mucho. ¿Las tienes todas en casa o guardadas en almacenes o cajas de seguridad?

No, las tengo todas en casa o en el despacho, o en una casa que tengo en el Empordà. Me gusta sentir las cerca, verlas, disfrutarlas, quizás por esto ahora que casi ya no me quedan paredes he tenido que parar de comprar un poco. ¡Estoy esperando a jubilarme para comprarme otro piso y tener un espacio para ampliar la colección!

Generalmente hablas en plural, ¿Qué papel juega tu mujer en esta colección?

Muy importante, con Lupe nos complementamos. Todo aquello que he hecho intuitivamente y por experiencia ella lo ha hecho académicamente. Aunque también viene del mundo rural, su interés por la cultura le llevó a Barcelona y a estudiar hasta licenciarse en historia del arte.

¿Y dónde vas o vais a buscar las obras de arte? A galerías, a subastas, a otras colecciones?

Básicamente compro a los galeristas de Barcelona, aunque también voy a ferias y en alguna ocasión, a subastas, pero siempre acabas tratando con aquellos galeristas que te inspiran confianza, en cuanto a la calidad de las obras que te ofrecen y la seriedad de sus tratos.

¿Y con los artistas, tienes algún tipo de relación?

No, hoy por hoy, no tengo ninguna relación. Si tuviera tiempo seguro que lo haría, que iría a sus estudios, hablaría con ellos, curiosearía la obra porque me gusta

mucho este contacto, pero mi trabajo actual exige mucha dedicación y me lo impide. **¿Tú que te pasas la vida comprando y vendiendo, haces lo mismo con las obras de arte?**

No, nunca. No he vendido nunca nada, aunque me haya equivocado. Siempre sumo, evidentemente no con los pisos, las casas y los solares, pero sí con las obras de arte, pienso que si no me gusta la puedo colgar en un lugar secundario o guardarla en un armario, pero lo que no puedo hacer es deshacerme de aquello que en un momento u otro he incorporado en mi vida.

¿Y de estas cosas que has incorporado en tu vida, con cuál te quedas?

Sin duda con los Casagemas, son unas obras que me ponen los pelos de punta. Para mí el arte te ha de cautivar, si no es así, mal. De hecho he comprado cuadros que no me atraían ni cautivaban pensando que eran bonitos, que me gustaban y que debía tenerlos y, aunque sigo intentándolo, todavía no han conseguido atraerme, y lo siento mucho, ¡Sí! Por eso digo que el arte es una cuestión de sentimientos o los tienes o no los tienes. Queda claro que eres un devoto de Casagemas, también me has dicho que sientes pasión por Manolo.

Porque tiene una vida apasionante, cómo se instala en París, la capacidad que tiene para relacionarse con la gente, su paso por Ceret, etc.

¡Y tanto! ¿Qué otros artistas forman parte de este círculo de predilectos?

A parte de los coetáneos de Casagemas, también me gusta mucho Anglada-Camarasa. El libro que le dedicaron Francesc Fontbona y Francesc Miralles en 1981 lo he estudiado de arriba abajo y tuve la suerte de poder comprar un óleo (*Vieja gitana con niño*, c. 1910) que aunque el galerista me dijo que no le gustaba a la gente, a mí me emociona. Cuando lo vi por primera vez se me pusieron los pelos de punta y no pude resistir comprarlo y todavía hoy ocupa un lugar central en mi casa. Otro artista que

respeto mucho es Gimeno porque cuando acierta... ¡Tiene mucha fuerza! Y otro que me gusta es Sunyer, del que tengo varias piezas, pero una que me tiene especialmente robado el corazón. Se trata de *Allegoria* (1927), que se considera una variante de la famosa *Pastoral*.

¿Y qué me dices de los artistas contemporáneos? Hemos estado hablando mucho de principios del siglo XX, pero veo que en tu colección también tienes grandes nombres de finales del siglo XX como Tàpies, Chillida, Feito o el mismo Barceló.

Sí, acabas de citar a unos autores de los que tengo piezas que realmente encuentro contundentes. El Tàpies, *Recuerdo de la BBC* (1978), es muy apreciado por la crítica, el Barceló, *El melón y las barcas*

(1984), es característico de su forma de hacer y gusta a todo el mundo y el Feito s/t Núm. 420 (1963), es una pieza clave de este artista de El Paso. No obstante, he de decir que en general los artistas contemporáneos me gustan y me interesan pero no me emocionan.

Para acabar, ¿Tienes previsto algún futuro para tu colección? ¿Piensas depositarla en algún museo o crear alguna fundación...?

Francamente, no he pensado nada, entre otras cosas porque aunque admiro la actuación de coleccionistas como Josep Sala, que dio su colección al Museo de Montserrat, o Vila Casas, que ha hecho una Fundación importante, tengo 4 hijos y quizás me gustaría que ellos también la disfrutaran.

la colección

La colección de Felip Massot supera el centenar de obras, la mayoría de ellas son del siglo XX. No obstante, podemos distinguir dos grandes bloques, la parte que hace referencia a los pintores catalanes más reconocidos de principios del S. XX (Hermen Anglada-Camarassa, Joan Brull, Joan Cardona, Carles Casagemas, Ramon Casas, Francesc Gimeno, Pau Gargallo, Xavier Gosé, Manolo Hugué, Arcadi Mas i Fontdevila, Eliseu Meifrén, Joaquim Mir, Isidre Nonell, Ricard Opisso, Joaquim Sunyer, Joaquim Torres García, etc.), que son los que especialmente le atraen, no tanto por razones de mercado como por afinidad estética. El segundo bloque, que tiene como figuras principales Joan Miró, Salvador Dalí, Antoni Clavé y Emili Grau-Sala, se abre al arte de la segunda mitad del siglo XX, desde las diferentes vertientes de la abstracción hasta las últimas manifestaciones de la figuración, con artistas como Antoni Tàpies, Modest Cuixart, Eduardo Chillida, Luis Feito, Guinovart, Joan Hernández Pijuan o Miquel Barceló. Con todo, esta exposición presenta una selección de piezas de la colección Massot, que hemos articulado a través de seis capítulos, que quieren explicar los orígenes y la evolución de la colección, enfatizando aquellos aspectos y obras que más satisfacen a Felip Massot.

- Los orígenes de la colección
- El preferido: Manolo Hugué
- La pasión: Carles Casagemas
- Los coetáneos de Casagemas
- Piezas predilectas
- Los contemporáneos

Daniel Giralt-Miracle
Comisario de la exposición